

[Kristen Amby.]

jeg mener at kende den højtærede undervisningsminister ret vel, også fra hans gode side — at han har bekæmpet den nævnte lovgivning; men enten det nu er tilfældet eller ej, er det en kendsgerning, at den regering, hvoraf han er medlem, stadig og stædigt gennem finansministeren fastholder et forslag, som i sine konsekvenser er direkte kunst- og kulturfjendtligt, og som for kunstneres økonomiske kår kan blive fuldstændig skæbnesvangert. Når jeg siger kulturfjendtligt, er det, fordi det ikke blot er den bildende kunst, det drejer sig om; også bøgerne skal jo formuebeskattes. De mensesker, der skal have bøgerne og køber dem, må ikke trække noget af betydning fra i deres selvangivelse, selvom det er nødvendigt for deres fag, at de køber dem, og de biblioteker, som de skaber sig, og som er meget værd — som i alt fald forsikringsvurderes højt — skal altså formuebeskattes, skal rammes to gange.

Derfor siger vi først: bort med dette negative, bort med denne paragraf! Og det kunne ske ret omgående, for jeg er overbevist om, at der i denne sal ikke er flertal for den. Men dernæst vil en skattelovgivning med modsat fortegn såvel kunne hjælpe kunsten som støtte kunstnerne.

Lad dog personer — såvel som selskaber — få lov til at fradrage en vis procent af deres skattepligtige indtægt som ikke-skattepligtig, når et beløb gives til f. eks. et kunsthøjsskole, hvis opgave det er at støtte både kunsten og kunstnerne, og når et beløb direkte gives til udsmykning af offentlige bygninger — det være sig i staten eller kommunerne — eller andre bygninger eller lokaler af almen nytte. . . . . Jeg skal gerne holde op, så længe finansministeren taler. (*Finansministeren* [Kampmann]: Det er ikke mit forslag!). Nej, men den højtærede minister er impliceret i det, både gennem den vej, ad hvilken pengene skaffes tilveje, og også gennem det andet forslag, som jeg nu har omtalt.

Jeg ved ikke, om der er noget om det, jeg har set i aviserne: at man, hvis man giver et beløb til bevægelser af en eller anden karakter — jeg har hørt nævnt *Moralsk Oprustning* — skulle have lov til at fradrage dette beløb i sin selvangi-

velse. Men hvis det er rigtigt, ville jeg finde det nok så naturligt, at man, hvis man støttede dem, der trænger til lidt støtte, kunstens liv og kunstnerne selv, fik lov til at trække et vist beløb fra i sin selvangivelse.

Det, staten formår, er jo til syvende og sidst meget lidt, hvad det foreliggende lovforslag bærer tydeligt og klart vidnesbyrd om. Det er til syvende og sidst borgerne i al almindelighed — og også de enkelte større fonds — der gennem deres køb af kunst er afgørende for, hvordan kunstens kår kan være.

Endelig ville jeg ønske, at man ville gennemføre en egentlig *droit de suite* — altså en virkelig ret for kunstnerne til at opnå, at en vis procentdel af de beløb, der indkommer ved det kunstsalg, der finder sted, skulle tilfalde den endnu levende kunstner eller eventuelt den pågældende kunstners enke eller efterladte børn.

Jeg er overbevist om, at forslag af denne karakter ville betyde, at langt større midler end dem, der her er foreslået af den høje regering, af den højtærede undervisningsminister, ville blive stillet til rådighed. Men dernæst — og det er ikke uden betydning — ville det også være muligt, at sådanne fonds, altså bragt tilveje gennem borgernes frivillige bidrag, kunne bestyres som selvstændige organer uden statens afgørende indflydelse — selvom den måske var repræsenteret deri — hvad vi ville ansæ for et gode og også stemmende med, at det i langt højere grad er de private borgere, som støtter kunsten, end staten.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne for mit vedkommende sige med det samme, at jeg mener, den tanke, der ligger bag lovforslaget, ikke alene er smuk, men utvivlsomt også er rigtig. Derfor er det dog ikke helt sikkert, at vi ikke kommer til at se på en og anden af forslaget enkeltheder i det udvalg, jeg går ud fra må blive nedsat.

I den udviklingsproces, der spænder over årtusinder, har de materielle kræfter utvivlsomt været de mest fremherskende — en simpel følge af den menneskelige naturs væsen; men det turde måske dog være et åbent spørgsmål, hvor langt disse kræfter ville være nået i deres kamp for fremskridtene, hvis de ikke havde kunnet hente